

[Justitsministeren.]

straks at skride til anholdelse. Det beklager jeg for så vidt, men det er ikke min tanke i den anledning at rette nogen bebrejdelse mod nogen anden end mig selv. Jeg skulle måske have sikret mig, at beskeden gik videre i en sådan form, at den ikke kunne misforstås, og vil man finde, at det er en fejl, som jeg skal være ansvarlig for, så tager jeg ansvaret. Forøvrigt viste det sig jo, da hr. Leifer benægtede rigtigheden af pastor Ryhedes fremstilling, at det virkelig blev nødvendigt at holde de 3 implicerede tilbage, indtil man kunne få deres forklaring fastlagt i et retsmøde. Jeg forstår godt, at man ikke ønskede at give dem fri forinden og derved give dem den mulighed, som altid teoretisk er til stede, for at de, inden de kommer i retten, kan aftale, hvad de skal prøve at sige, når de står for dommeren.

Jeg skal om denne del af sagen ikke sige andet, end at undersøgelsen fortsættes, og at jeg ikke kan vide, hvad den kan give til resultat. Der var iøvrigt lørdag formiddag, da man i justitsministeriet havde fået kendskab også til Leifers forklaring, givet politiadvokaten den instruktion, at han, når de anholdte havde afgivet forklaring i retten, ikke skulle fremsætte begæring om fængsling eller opretholdelse af anholdelsen, hvad han heller ikke gjorde.

Da hr. Leifer var anholdt, satte hans frue sig i forbindelse med københavnske aviser. Resultatet blev, at jeg, som var gået til sengs og sov, blev vækket ved nattetid af to journalister eller rettere sagt: vækket blev jeg naturligvis af den, som kom først. De fortalte mig, at hr. Leifer var blevet anholdt, og de ville have at vide, hvad sagen angik, hvad der forsåvidt var mening i, som de to politimænd havde sagt ved anholdelsen, at det skete efter justitsministerens ordre.

Det var kun spørgsmålet om selve anholdelsen, kun netop anholdelsen, det var den jeg havde for øje, da jeg talte med bladet. Jeg udtalte mig stort set, hvad der også måtte være en selvfølge, på samme linie til alle fire blade. I hvilken form bladene har gengivet mine udtalelser, må selvfølgelig stå for de pågældende blades egen regning, da jeg ikke har godkendt noget blads referat. Som jeg lige har sagt, var det selve *anholdelsen*, jeg ville udtale mig om; derfor sagde jeg, som sandheden var, at anholdelsen kom helt uforberedt for mig, og jeg føjede til, at der vel måtte være en gyldig grund, når man skred til anholdelse oven i købet så sent. Det ene blad har gengivet mine udtalelser sådan, at jeg intet kendte til sagen,

og som jeg skal have sagt: „jeg følger ikke politiets arbejde i detaljer“. Det andet blad gengiver kort og godt min udtalelse i den retning: „jeg kender intet til sagen“. I det sidste blad findes mine udtalelser gengivet således: „De kan da ikke forlange, at jeg her i min seng skal vide, hvad politiet har foretaget sig for en time siden, jeg kender intet til det.“

Det var, som det stillede sig for mig. Jeg havde givet tilslutning til anholdelse „om fornødent“. Hvorledes sagen senere havde udviklet sig og ville udvikle sig, vidste jeg ikke noget om, og jeg fik det først at vide hen på formiddagen om lørdagen.

Hvad udgangspunktet for aktionen var, vidste jeg naturligvis, som det fremgår af det, jeg har sagt. Men jeg gentager, jeg vidste ikke, hvorledes sagen havde udviklet sig i løbet af natten, og kunne derfor ikke overse, om jeg ved at give noget af den viden fra mig, jeg havde om, hvad sagen drejede sig om, kunne komme til at vanskeliggøre politiets videre arbejde. Derfor udtalte jeg mig kun om selve anholdelsen. Hvem mener at kunne rette nogen bebrejdelse mod mig i den anledning?

Affæren har, som man vil vide, givet anledning til angreb på mig, til dels ganske ubeherskede angreb. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har gjort disse angreb til sine i den tale, han holdt i fredags. Sine udtalelser herom slutter han således — folketingsstidende sp. 615 —, at han tror, at han gennem det, han har sagt, uomstødeligt har dokumenteret, at justitsministeren i denne sag har udtalt sig i strid med sandheden.

Jeg har nu udførligt gjort rede for, hvordan hele forholdet ligger, og jeg må bestemt tilbagevise beskyldningen for at have udtalt mig i strid med sandheden.

I sine udtalelser i fredags den 29. kom det ærede medlem hr. Aksel Larsen også ind på andre ting, idet han antydede korrupsion i politiets ledelse, og han gav sin bemærkning adresse til Eivind Larsens, Gluds, Kudsk, Trolles og andres domæner.

Det er jo ikke undgået min opmærksomhed, at det blad, som er organ for det ærede medlems parti, i tiden siden befrielsen i 1945 har anvendt megen spalteplads på ærerørige angreb på de mænd, hvis navn han nævnte, dog, såvidt jeg mindes, ikke på politiinspektør Kudsk, men derimod også på politikommisær Odmar, hvis navn han vel i skyndingen glemte. (*Aksel Larsen*: Fuldkommen rigtigt!). Det ærede medlem ved jo lige så godt som jeg, at de forhold, hvorpå han og hans meningsfæller bygger deres angreb, hører til dem, som det tilkommer den parlamenta-